

Eseményhorizont

*Ahogy egyre sötétebb
lesz, talán a világűr
hullámzó tereihez és a gyűrt
időhöz idomul, az élet
felét elhagyván, agyam,
úgy kapaszkodom*

*a látványba egyre inkább.
Figyelem fehér bőröd
és sötét hajad, kutatom
folyton, ha ruhában vagy,
ha meztelenül, vonalaidat.
Ez még nem az alkonyat*

*vaksága, de már tompább
a fény. Alakzatba meredten
állnak a fák aranyló
légiói. Délben még nem volt
árnyékom, most hosszan
terül előttem el a másik én.*

*Hiába fordulok,
nem tűnik el,
és sokkal nagyobb nálam,
akit ismertem, ismerni
vélek. Csak sétáltam,
kirakatokat, nőket nézve,*

*s nem vettem észre,
hogy megjelent. Most már csak
téged nézlek. De ő is
itt van velem. És egyre nagyobb.
Mikor eltűnik, mikor minden
árnyék egybeolvad,*

*mikor föld és ég sötétje közt
nem lesz már határvonal,
bizonytalan és egyértelmű*

*egység, akár a holnap,
eltűnök én is.
Vagy csak megvakultam?*

*Kezem kinyújtom. Nincs
kezem. Nem vagyok, de te
látszol megint.
Átsugársz a csillag-
ködök homályos
térképein.*